

Caçant caramels

Una amiga de l'altra vida diu que abans era fàcil arrencar-me dels llocs

Eva Armisén

Hi ha aquell acudit d'un nen que no parla fins que un dia, quan ja té deu o vint o cent anys, diu que a la sopa li falta sal. O que al iogurt li falta sucre. Els pares se'l miren meravellats, li pregunten com és que no havia dit res fins llavors i ell respon que fins llavors tot estava bé. Al punt just.

El nen de l'acudit no és mut i jo no devia ser insociable, però a taula hi tenia un plat prou bo. D'ençà que he notat el gust amarg de certes coses, jugo a caçar caramels. L'agenda vessa dinars i cafès: em caldria ser moltes per treballar sense son.

Vaig riure amb l'Eva entre gambes, raïm i campanades. He passejat pel mar amb l'Aina, en Cesc, la Iolanda. He enviat un auxili a la Marta i ja ens tens esmorzant plegades l'endemà mateix. He conegut la Carlota i l'Ernest, he retrobat el Joan i l'Andreu. El Gerard és com l'imaginava: ens hem promès que no trigarem cinquanta anys més.

Una amiga de l'altra vida diu que abans era fàcil arrencar-me dels llocs. Ara anem a un sopar del

gremi i és ella la que té pressa per tornar a casa. Jo estiro la nit esperant qui sap què i espanto vampirs pels racons i busco orelles que escoltin històries gastades, d'aquelles que sembla que ens passin per primer cop.

Eva Piquer